

tværtimod noget ualmindelig stilfærdigt, tungt neddæmpet, næsten aandsfraværende over ham denne Aften. Det var undertiden, som om han helt glemte sine Tilhørere og med sin grødede Stemme paa Bugtalervis førte en Samtale med sig selv.

Han talte om Kærligheden til Gud. Det var ingen Sag, sagde han, at elske Gud og prise hans Navn i de gode og lykkelige Timer i vort Liv; ja det var heller ikke saa svært at sige Tak for Sorgen og Savnet og Lidelsen, saalænge man følte Sjælen opløftet og Hjertet beriges. Men alt dette var endnu bare Egenkærlighed og Selvsyge, ikke meget forskellig fra den Følelse, der fik den bestialske Vilde til at nedkaste sig paa sin Næse og tilbede »Aanden« i et Træ eller en Sten for til Gengæld at opnaa dens Beskyttelse og Velvilje.

»Men at elske Gud i de mørke Timer, naar han vender sit Ansigt fra os; at elske og tjene ham i Sjælens Forladthed, naar det sidste Haab slukkes og alt bliver Grav og Nat; at elske vor himmelske Fader for hans egen Skyld; at velsigne hans Navn, naar vi er ladt alene paa Lidelsernes Kors, og Sjælen udstønner i sin Vaande: »Min Gud! Min Gud! Hvi har du forladt mig?« — det er Prøven paa den sande, kristelige Genkærlighed. Men hvor mange af os, der her er tilstede, kan bestaa den?«

Paa de forreste Stolerækker umiddelbart foran